

דרהבית

שמורה

קהילת העובדות החרדיות הגדולה בישראל

גיליון 33

טבת תשפ"ב

בין אור לבין חושך

רגע של איחור ביום

מה היא יודעת על פצצת אנרגיה בדמות
בן השמונה שמנפץ ביצים על הבוקר,
מה היא יודעת על פוליטיקאית בת חמש?
נ. ארי פותחת בוקר נפלא

תתחדשי

באורח פלא, כל הדאגות האופפות אותי
בעת היכנסי לשביל,
יוצאות בפרופורציה אחרת מצידו השני..

חני מייערס בסיוור עמוק ונוגע
בין שבילי טבח

מבית ומחוץ

מימיני הררי ניירת של סוף יום עבודה,
משמאלי שיריים דלוחים של קפה
ושקית עוגיות מתפוררת על המקלדת..

שושי ברוידא לוכדת רגע
לפני שתשקע השמש

סיפור ללילות חנוכה

אני באמת רצה,
והרוח מייבשת דמעות קטנטנות
שלא מבינות שאף אחד לא אשם.

רחלי נוסבוים בהארה על הנרות הללו,
שאנו תמיד מדליקין

09

מבית ומחוץ

מימיני הררי ניירת של סוף יום עבודה, משמאלי שיריים דלוחים של קפה ושקית עוגיות מתפוררת על המקלדת. שושי ברוידא לוכדת רגע לפני שתשקע השמש

11

תתחדשי

באורח פלא, כל הדאגות האופפות אותי בעת היכנסי לשביל, יוצאות בפרופורציה אחרת מצידו השני.. חני מייערס בסיוור עמוק ונוגע בין שבילי טבת

19

רגע של איחור ביום

מה היא יודעת על פצצת אנרגיה בדמות בן השמונה שמנפץ ביצים על הבוקר, מה היא יודעת על פוליטיקאית בת חמש? נ. ארי פותחת בוקר נפלא

[4] ד"ש | דף שמורה
לאה ראם

[7] דפדפת
תמר הדר

[8] בית ועד*
מדור הלכה

[9] מבית ומחוץ
שושי ברוידא

עבודה שבלב*
עולם התעסוקה
מזוית שונה

בעין בוחנת*
לאה ראם

[11] תתחדשי**
חני מייערס

[12] גברת לישון**
אסתי כץ

[14] אור בקצה המנהרה
רוחי ליכטנשטיין

[16] דף חדש
אביגיל פראגר

דף קשר*
התגובות שלכן.

הבית העסק הנבחר*
יעל זלץ

באה לשדה*
אסתר רוזנטל

סיפור חודשי*
רחלי נוסבוים

[18] מועדפים**
מתוך מרחב פעילות השמורה

[19] רגע ביום
נ. ארי

[21] סלפי
בתי יונה

* במהדורה המודפסת בלבד
** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

חברות שמורה יקרות!

אנחנו שמחות להשיק את המגזין הדיגיטלי המחודש והמרענן, שנערך במיוחד עבורכן בצורה נוחה לקריאה ודפדוף וירטואלי על גבי מסך המחשב, תוך כדי ההפסקה היומית (שלכן):

תודה לכל אלו שהגיבו בסקר המדורים! אנו פתוחות לשמוע מכן גם הלאה הצעות, הערות ורעיונות, על מנת שהמגזין יספק לכן את חווית הקריאה והתוכן בצורה המותאמת ביותר!

וכמובן... אל תשכחנה שהגירסה הזו היא רק טעימה מהמגזין המורחב והמלא שמודפס ונשלח מידי חודש בדואר לאלפי שותפות מרוצות, בו מחכים לכן גם יתר המדורים האהובים והמרתקים. אין כמו לשבת רגל על רגל ברגע של ניחותא או בליל שבת חורפי וארוך, ולספוג את מיטב הסיפורת והתוכן האיכותי "שחור על גבי לבן".

חשבנו עליכן, וכדי לאפשר גם לכן להתרשם באופן מלא מהמגזין המודפס יצאנו החודש במבצע חנוכה לוחט, במסגרתו נרשמו אלפי שמורות וקיבלו את העיתון עד הבית - חינם! נשמח לשמוע מכן איך היתה החוויה.

המשך חנוכה שמח ומאיר לכולנו, וקריאה נעימה!

המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -
קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

איורים:

אתי פורוש

צילומים:

,Depositphotos
,Shutterstock
pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

האש והאישון

שאלתי כמה חברות: 'מה בין אור לחושך?'

כולן כיווצו גבות, הסתכלו עלי מזווית העין וכמעט סובבו אצבע על הרקה.

איזו מין שאלה זו? באחד מהם יש מקור תאורה שמקרין סביבו אור, ובשני אין.

גם אתן חושבות כך?

כי לי נראה, שלא דווקא.

זכרות כשהייתן ילדות ונכנסתן עם ספר למיטה? פתאום אמא עברה ליד החדר שלכן וגילתה לחרדתה שבמקום לחלום אתן עדיין קוראות בשקיקה ספר אמיתי לגמרי.

אמא כמובן אמרה שוב "לילה טוב, מותק. כבר נוררא מאוחר!" וכיבתה את האור.

אוף! איזו עלטה... ואני בשיא המתח... ויש לי רק עוד 17 שורות עד סוף הפרק...

ואז, תוך כדי שאת מגששת ומנסה למצוא את הספר שנעלם לך באפילה השוררת, את מגלה

אט אט שבעצם, החושך לא נורא כל כך. את מגלה פתאום שאת בעצם דווקא די רואה, ואפילו... אם היית ממש סקרנית (וגם לא ממושמעת...) שמת לב שבעצם את אפילו יכולה לקרוא ב'חושך' הזה.

מה קרה כאן?

נוספה אלומת אור ממקור בלתי צפוי? לא דווקא!

כל מה שקרה זה בעצם אצלי, בתוך העין. אדון אישון בתגובה רפלקסית ובלי מורגשת כלל (ב"ה!) התרחב והתרחב ובכך אפשר לי להתחיל לראות דברים שאך לפני דקות בודדות, לא היה סיכוי שאראה אותם.

פתאום, החושך כבר לא היה חשוך כל כך.

במילים אחרות, ובלי הרבה פילוסופיה: כשהתרגלת לחושך, החושך כבר לא היה חשוך כל כך.

מי שמבין בזה יותר, יודע שיש כאן הולכה עצבית, פיזית ממש, הנובעת מפעילות מוחית הגורמת להתרחבות ולהתכווצות האישון. אלו דברים פשוטים ואין בהם חידוש, רק נקודה שראוי לזכור אותה מידי פעם בשטף החיים.

העולם הפיזי הוא סימבולי לכל מה שקורה בפועל בעולם הרוחני שלנו. נדמה לי שאומרים בשם החפץ חיים (אשמח למקור מדויק!) שכאשר מתערערת לנו אמונה במציאות רוחנית - הקב"ה שולח לנו הדגמות מוחשיות שיסייעו לנו לעכל את מושגי הרוח. לדוגמא, קטנות השגתנו

את מגלה
אט אט
שבעצם,
החושך לא
נורא כל כך.
ואפילו... את
יכולה לקרוא
ב'חושך' הזה.

בכך שבורא עולם צופה ומביט בכל רגע על כל פרט, מקבלת חיזוק ענק בהמחשה שיש בצילומי וידאו, במציאות מאגרי ענק ב'ענף' ובכך שתיעודים עצומים יכולים להיות מאוחסנים בהתקן בגודל ראש סיכה.

היום המדענים יודעים שכל פעילות מוחית היא קשירה בין שני מרכזים במח.

כשאדם אוכל עוגה ונהנה, נוצרת הולכה עיצבית בין מרכז האכילה ובין מרכז ההנאה שבמח.

בפעם הבאה שהוא אוכל עוגה, המח שוב מחפש לקשור את העוגה עם הנאה ושוב מוצא את הדרך ושולח איתות חשמלי שקישר בין שני המרכזים.

לאט לאט, המסלול נהיה מוכר, והתוואי שנוצר הופך להיות רחב, עמוק, וזמין יותר ויותר. תוך מספר פעמים כאלו, מרכז ההנאה מתחיל לפעול, מיד כשהאדם מסתכל על העוגה.

במילים פשוטות, מה שקרה כאן: האדם התרגל!

יתכן שכל עולם הגילויים המופלא של התהליכים הפיזיים המתרחשים במוחינו, והגלויים אודות התעלות הממשיות ההולכות ונעשות ברורות יותר וזמינות יותר להולכת האיתותים בקשרים השונים במח - התגלו לנו כדי שנקבל מושג מוחשי יותר, מה גדול כוחו של ה'הרגל'.

אם תרצו, זה בתמצית ההסבר להמון שינויים המתחוללים סביבנו, אלו שכולנו יודעים שלמרות שכל כך התנגדנו

אליהם, הם קרו... זה מין תהליך כזה שדברים שפעם ראשונה הזדעזענו מהם, אחר כך אנחנו רק נבהלים, מתרגלים, אדישים, מתקרבים ו... מסתגלים.

זה טבעו של אדם שהוא מתרגל למציאות. גם שלילית:)

אנחנו לא יודעים בדיוק כיצד מתרחשים תהליכים בנשמה שלנו, מן הסתם - לו נדע אל נכון מה קורה בנשמה, נגיע למצב שהידיעה תסתור את מציאות הבחירה. נזכה לה, כנראה, רק בבוא הגאולה השלמה. אבל לאור כל מה שלמדנו ניתן לצייר להבת אש המרצדת במקום הכי פנימי והכי מחובר לה' יתברך, וכל נגיעה והתקרבות לעולם השני, מצמצמת את גובה האש ומקררת אותנו בתוכנו.

"כך היא אומנותו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך, ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה והולך ועובד". (שבת קה)

לאחרונה עולים ב'שמורה' דיונים המביעים כאב על התערערות במושגים שהיו חקוקים בסלע אצל יראי ה'. אם בעבר בנות ישראל היו מקפידות, יחד עם הרצון הטהור לחן ראוי - להתנזר מתרבות

גויית "פשוטו ידם בבנותיהם של ישראל". המושג של דוגמנות חרדית, הינו מושג הנוגד כל כך את עולמנו, כבנות ישראל, אולם הרבה מאיתנו כותבות: "בפעם הראשונה שנחשפתי לקטלוג,

להרגיל
אותם
לאט לאט
לחשיכה.
לתת
לאישונים
שלהם
להתרחב
עוד ועוד
עד שלא
ישימו לב
- שמדובר
בחשיכה.

כשאתם יוצאים לעבוד, תציינו על השור, כלי העבודה המרכזי שלכם, או אמצעי הביטוח במלחמת השוורים - שאין לכם חלק ונחלה...

כולנו יודעים שחכמי יוון, טיפשים הם לא היו. האם אכן כל כך משנה מה המשפט הכתוב על הסטיקר של הרכב במושב האחורי?

כן! זה לא רק חכם, זה ממש גאוני!

היוונים הבינו כבר אז, בלי סריקות MRI לתפקודי מח לגילוי אותם ערוצים פיזיים הנחקקים עם כל מעשה ומעשה, שהדרך לגרום לישראל לאמץ את תרבותם הקלוקלת, היא להרגיל אותם לאט לאט לחשיכה. לתת לאישונים שלהם להתרחב עוד ועוד עד שלא ישימו לב - שמדובר בחשיכה.

ולמרבה הכאב, זה הצליח. אט אט עוד ועוד יהודים הפכו למתיוונים ואימצו את סגנון החיים המוכר לנו היום עד לכאב. בימי החנוכה, זו ההזדמנות שלנו להאיר מחדש.

לרענן שוב את הדעת, לחדד את הרזולוציה ולהביט במבט רוחבי וחד על הנזק שהביאה עמה תרבות יוון, ועל התוצאות המרות שנגרמו לכל מי שרק נופף בדגל של התקרבות, שלא לדבר על מי שפסע את הפסיעה ונהנה מתרבותם.

מאחלת לכולנו שנזכה להאיר נשמותינו ברוח הימים,
ולחזק הבהירות בליבותינו
חודש טוב,
לאה

הייתי נסערת לגמרי, אולם כשבתובה שלי נחת הקטלוג פעם אחר פעם - הרגש כהה... התקררתי... התרגלתי...

זה גם מה שקורה לנו בתחומים נוספים. הפיאות - זו רק עוד דוגמא...

הפתרון? לשמור על עצמנו במפגש הראשון!

את מזדעזעת?

נצלי את העובדה שנשמתיך טרם נשרטה - והרחיקי עצמך ממקום המפגע.

כשמבינים את שיטתו של היצר, מובן הרבה יותר מדוע גדולי ישראל חרדו כל כך מפני כל התקרבות לכל מי שעוזב את דרך התורה. גם לא להתקרב לחלקים שאולי טובים אצלם.

כל התקרבות, משמעותה צינון הסלידה הטבעית שלנו מדרך מנותקת, ויצירת ערוץ של קשר לעולם השקר.

מקור להרבה מהמציאות הכואבת והמדורדרת של ימינו, זו גלות יוון. "וחושך על פני תהום" - זו יוון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזרותיה (ב"ר פ"ב ה).

אם הייתי צריכה לתאר את החושך שגלות יוון המיטה על העולם, הייתי בקטנות השגתי מציינת: שהחשיכה את עיני ישראל בתרבותה, או במשהו דומה.

אבל חז"ל מציינים "החשיכה בגזרותיה". מה משמעות החושך בגזרות? יוון לא גזרו על ישראל שלא יהיה להם חלק ונחלה באלוקי ישראל ח"ו, הם נקטו שיטה הרבה יותר חכמה. הם ביקשו מהם שיכתבו על קרן השור את האמירה הזאת.

וּבָא טִבֵּת

וּבָא טִבֵּת וּבָא הַכְּפוּר וּבָאוּ עֲנָנִים,
וְרוּחַ, שְׁלֵג וְקָרָה בַּחוּץ וְגַם בְּכַנִּים,
וְעוֹד לֹא הִתְקַרַּר הַלֵּב, עַד־יֵן לֹא קָפָא,
וּשְׁבֹט הַגִּיעַ עִם פְּרוֹת הָאָרֶץ הַיְכִיָּה.

וְהַחֲרֹף עוֹד מְכָה, מְצֹאֲתֵי לַחֲסוֹת,
כִּי בָא אֲדָר, עִמּוֹ שְׁמַחָה שֶׁל נֵס, וְתַחֲפוּשׁוֹת.
וְעוֹד לֹא שָׁכְכָה שְׁמַחָה וְקָמוּ שְׁכוּרִים-
וּבָא נִיסָן, עִמּוֹ מְצָה וְחֵג וְסִפּוּרִים.

וְעוֹד לֹא הִסְתַּלַּק אָבִיב וּבָאָה הַשְּׁגָרָה-
וּבָא הַפֶּסַח הַשְּׁנִי וְאוֹר הַמְּדוּרָה.
וּבָא סִיּוֹן וְשָׁב הָאֲשֶׁר לְהָאִיר עֵינַי,
בְּקַבְּלַת תּוֹרָה אֲשֶׁר קִבְּלָנוּ מִסִּינַי.

וּבָא תַמּוּז עִמּוֹ הַצֵּעַר בְּמִצּוֹר חוֹמָה,
וּבָא גַם אָב בְּאֶבֶל עַל הָעִיר הַיְתוּמָה,
וְעוֹד לֹא תַמּוּ הַקִּינּוֹת עַל בֵּית מִקְדָּשׁ חָרַב-
וּבָא אֶלוּל הַחֵם אֲשֶׁר מְזַמֵּן לְהִתְקַרֵּב.

וְעוֹד לֹא שָׁקֵט מֵהִיכָל, וְעוֹד שׁוֹפֵר נִשְׁמַע,
וּבָא תִשְׁרֵי בְּאוֹר לֵלֵב, בְּאוֹר לְנִשְׁמָה,
וּבָא הַחֲרֹף בְּאַחַת וּבָאוּ הַגְּשָׁמִים,
וּמָה יָאִיר הַלֵּב בְּכַנִּים בְּאֲשֶׁר טוֹב, חַמִּים?
עוֹד לֹא הָיָה לִי אֶת הַזְּמַן לְשֵׁהוֹת בְּעֶצְבוֹנִי,
וְחִנְכָּה גֵרֵשׁ כָּל צֵל, הָאִיר בְּחִלוֹנֵי.
וּבָא טִבֵּת...

שאלה

אני עובדת בצוות עם עובדים ישראלים שגרים בארה"ב. בשעון חורף במוצאי שבתות יש זמן רב, ואני יושבת לפעמים להשלים שעות בעבודה. רציתי לדעת האם מותר לי לשלוח שאלות ליהודים (כנראה עדיין לא שומרים שבת) שגרים בארה"ב, ויש סיכוי שיראו את המייל ויענו כשאצלם עדיין שבת?

שבהם יש אילוץ להשתמש בתאריך זה לבין שימוש באופן פרטי, כגון בפנקס צ'קים אישי?

נקדים ונבאר את איסור הכשלת יהודי בעבירה: יהודי שמסייע לחברו לעבור עבירה עובר באיסור דאורייתא של "לפני עור לא תתן מכשול".

אם גם ללא הסיוע של המסייע היה הנכשל עובר את העבירה ללא עזרה של יהודים אחרים - עובר המסייע רק על איסור דרבנן של "מסייע לדבר עבירה". באיסור מסייע יש קולות במקרים מסוימים (ע"פ פסק של רב).

אם גם לולא המסייע היה הנכשל עובר את העבירה ע"י עזרה של יהודי אחר - לדעת הרבה אחרונים ג"כ יש בזה איסור דאורייתא של "לפני עוור" (ובשעת דחק יש לשאול רב).

ע"פ הנ"ל התשובה לשאלה היא:

בשליחת מייל לארה"ב בזמן שאצלם שבת יש איסור דאורייתא של "לפני עור", היות שיתכן שלולא המייל לא היו מחללים שבת באותו זמן, והמייל עלול לגרום להכשילם בחילול שבת.

בחודשים האחרונים הגיעו למערכת כמה שאלות מנשים שהתעוררו לחשוב אולי יש בעיה הלכתית בעבודתן. בשאלות כאלו כרוך לפעמים נסיון גדול של הפסד כספי או מניעת ריווח, ולפעמים גם אי נעימות.

אמנם אנו כיהודים מאמינים יודעים שעלינו לציית לדבר ה' אז הלכה גם כשהדבר קשה ולא נוח. קל יותר להשלים עם הדברים בידענו שכל מזונותינו של אדם קצובים מר"ה עד ר"ה, ואנו מצווים רק לעשות השתדלות.

ברור אפוא שהשתדלות האסורה על פי ההלכה לא תוסיף פרנסה, והימנעות ממנה לא תחסיר פרנסה.

במוקד היעוץ של השמורה ניתן לקבל מענה גם בנושא הבירור ההלכתי, וגם ייעוץ כיצד לפנות למעסיק ולהציג לו את הדברים בצורה הראויה: shoalot@shmura.org

בין שחרית לערבית

כמה פעמים קיבלתי על עצמי תפילת מנחה מבעוד יום, בנחת ובשלווה? תפילה טובה בהפסקת הצהריים שלי, במרפסת השירות הקטנה בקצה קומת המשרדים, בסלון- לפני שהגדוד פורץ פנימה, בחיק הטבע, בים, בעמק הפרפרים... ב...

זה לא עובד.

קחו את הבוקר, כשיש מלאי ציפורים על העץ מעל המרפסת וצחות דקה ורעננה ואני אחרי קפה ראשון, אז יש עונג מיוחד בתפילת שחרית.

ובלילה, למרות העייפות, משהו בסיכום הסופי של היום שעבר עלי, עלינו, על עם ישראל- בשילוב נצנוץ כוכבים ואוושת פוך מזמין- מביא לי השתפכות הנפש.

אבל תפילת מנחה, קצרה ותמציתית, נדחקת, נחטפת, מושחלת בלי חלון זמן אמיתי אל תוך קלחת צהריים, ועכשיו כששעון החורף קיזז לי עוד שעת אור מהיממה- מה מראה לה? זה התחיל להטריד אותי באמת.

בליל שבת שואל בעלי, מדוע מכל האבות הקדושים, תיקן דווקא את תפילת מנחה?? יצחק אבינו שהיה עמוד העבודה - ואיזוהי עבודה שבלב זו תפילה, האם

אל תפילת מנחה אני תמיד מגיעה על ארבע, תמיד ברגע האחרון ותמיד - איכשהו - באמצע הכל.

מימיני הררי ניירת של סוף יום עבודה מחכים לכבוש את יעדם ולהגיע לתיקיות, משמאלי שיריים דלוחים של קפה ושקית עוגיות מתפוררת על המקלדת, ולקינוח- הבוס שמבקש שאספיק רק עוד משהו קטנטן, לפני שאעזוב.

בבית המצב לא טוב הרבה יותר. אני נתפסת עמוק בתוך ביצת כביסה, אפים דולפים, חביתות ושיעורי בית בלתי גמורים. רצה כנשוכת נחש, נאחזת בסידור, מעלעלת, ממלמלת, אלף זנבות מחשבות ושאלות בלתי פתורות מתערבלות בין 'אשרי' ו'כשנים קדמוניות'.

השמש לא שוקעת- היא צונחת עלי בהפתעה גמורה מדי יום ביומו. מי שלא צעקה- "שקיעה!!!" (סגול, מלעיל) בטון של- 'אני לא נורמלית, איך לא שמתי לב שהשמש כל הזמן זזה ורק אני לא?' שתקום.

קשה לכוון כשמשימת המאה של הבוס לוחצת על הרקות, קשה עוד יותר לכוון כשילדון חוצה בסערה מגדל קפלה מושקע ודוהר היישר אל תוך נוסחה במתמטיקה שלא מסתדרת לבכורה.

כמה פעמים קיבלתי על עצמי תפילת מנחה מבעוד יום, בנחת ובשלווה? זה לא עובד.

לא היה מן הראוי שיתקן תפילה חשובה וגדולה כמו תפילת שחרית?

אך לא היה זה יצחק שתיקן את תפילת שחרית, אלא דווקא אברהם אבינו. עיון מעמיק מגלה לנו שתפילת שחרית נתקנה על ידו מתוך היותו עמוד החדש. אברהם אבינו קבע ויסד כי כשהשמש שוטפת את היקום בנוגה רך ושיר רוחש בין פרוזדורי הלב, אז ראוי שיכוון האדם את ליבו לתפילה. זהו הזמן, הרגע והמקום להתפלל תפילת שחרית, "להגיד בבוקר חסדך".

מאוחר יותר, בא יעקב, עמוד התורה - ולימד אותנו להתפלל דווקא מתוך החושך, כשאות הסיפים רועדות, והלילה עבה וארוך. הוא לימד אותנו לקרוא אל השם בצר לנו, לא להיכנע ליאוש ולצער, להפעיל כנגדם תפילה.

כל מי שנאחזה בתפילה ברגעים כאלה, מתקשה להאמין שפעם לא היה אינסטינקט כזה, הרגש כזה, עד שתקע יעקב אבינו יתד בתמצית נפשנו-שבחושך לא עומדים ומחכים לאור. שבחושך, דווקא בו, ממשיכים ללכת, "ואמונתך בלילות".

אבל יצחק, שהיה עמוד התפילה, תיקן תפילה אך ורק לשם תפילה.

לא כשחוט של חסד משוך עלינו, ולא זעקה במצב של ממעמקים קראתיך השם.

אלא דוקא תפילה הפועמת בשטח ההפקר הענק המשתרע בין שני המצבים הללו.

בעת שהיא לא אור ולא חושך, לא בוקר ולא לילה, במצב ביניים חסר זהות ושם, נטול צורה והגדרה, כשאינך מבקש להמריא לעולמות עליונים ולא למשוך את עצמך מחוץ לביצה עמוקה- כאן מוטל עליך לשקוע בתפילת מנחה.

התפילה של הרגילות. של האפור והשגרת, אותו אור ענק הטמון בתוך עבודה סיזיפית נטולת שיקולי רווח והפסד נראים לעין. אותה תפילה שהיא לא תוצאה של חשק פניות או 'מצב', אלה של עבודה נקיה וממוקדת. תפילה לשם תפילה.

אז בצהרי היום כשהשמש מתגלגלת אל זווית כהה, לא מוחלטת, ובתוכנו ומחוצה לנו- הכל כל כך לא גמור ולא מושלם, ניקח סידור לידיים, נעמוד רגע, חובקות אלינו דפים טבולים בפירוורי עוגיות וכתמי שוקו, ונעשה לנו בידיים מגוידות מקום לתפילה.

נזכיר לעצמנו שהשכינה שוכנת בכל פרט, והתפילה נוגעת, מאירה את החביתות והניירת ושיעורי הבית ומגדלי הקפלה הקורסים, ואותם, כן, אותם דווקא, היא מרוממת ביחד אתנו- אל רובד אחר של קיום.

**במצב
ביניים
חסר זהות
ושם, נטול
צורה
והגדרה, -
כאן מוטל
עליך
לשקוע
בתפילת
מנחה.**

מ"שלין הכאב", בשלין החיים.

ולהצליח להתמקד ולהתחכך בפנימיות הטהורה המתגלית שם בעוצמה. השתדלתי לעבור דווקא דרך השביל, כשאני משתהה בהדרגה באופן מכוון. באורח פלא, כל הדאגות האופכות אותי בעת היכנסי לשביל, יוצאות בפרופורציה אחרת מצידו השני. אתמול, בעוברי שם, שמעתי קול בכי מחדר הפיזיותרפיה והסכנתי להיכנס פנימה.

בתוך החדר, פגשתי בילדה גיבורה, השוכבת בחוסר אונים ומעליה גוחנת בחיבה מטפלת מסורה ומתרגלת איתה פעולות פיזיות פשוטות, לכאורה. היא מותחת, מסובבת, מכאיבה, ותוך כדי כך מפייסת את הילדה בקול נעים ובנימה מרגיעה, מדברת באוזניה מילים טובות ומחזקות, ולרגע לא מפסיקה בעבודתה. והילדה-עדיין ממררת בבכי.

המראה נגע בי עמוק והאיר לי זווית נוספת בחשכת הגלות. אנו חשות במצור, חסרות אונים ויכולת להתמודד עם הקשיים המקיפים אותנו כמו חומה מאיימת. אנחנו כל כך מוגבלות, **וחבלי משיח כחבלי הלידה, מכאיבים לנו מאד... האם נזכור שמטרתם היא "ליד ה"?" אנו נמתחות, מסתובבות, נכאבות... עוברות תהליך פיזיותרפיה הכי מקצועי וחדשני, ותוך כדי כך- מאמנות שרירי אמונה, מפתחות מיומנויות ביטחון, מבשילות לב נשבר לכדי שלמות.**

בזמנים של גלות וחושך, כדאי לנו להתכנס פנימה ולחדד רדארים רגישים, כאלה שרק נשמתנו הטהורה מסוגלת לקלוט. נוכל אז לשמוע מבעד לחומה, מעבר לקושי, את מילות הפיוס והנחמה המושמעות לנו ללא הרף באהבה עצומה- "מנעי קולך מבכי, ועיניך מדמעה... כי יש תקוה לאחריהך נאם ה', וישבו בנים לגבולם".

לא כיף לכתוב על המצור. הייתי שמחה לדלג עמוד בלוח ולשיר לשקדיה הפורחת. אבל יום עשרה בטבת משחרר לפתחנו וא"א להתעלם ממנו כל עוד הוא עדיין יום צום, אחד מארבעה צומות המציינים את חורבן הבית. נבוכדנצר מקיף את ירושלים בחומה אנושית מאיימת ובלתי מתפשרת, המצוקה והרעב הם תחילתו של תהליך החורבן. ביום הזה נכלל גם הצער על תרגום התורה ליוונית בח' בטבת, שהיה יום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל. וכן אנו מבכים את הסתלקותו של עזרא הסופר בט' בטבת, אשר השפיע על חיי הרוח של העם

ופעל לחיזוק לימוד התורה וקיומה בתקופת בנין הבית השני. וכבר נאמר בתוספתא כי ראויה הייתה התורה להינתן על ידיו, אלא שבא משה רבנו וקדמו. אחרי שהבנו "למה", באנה ננסה להבין גם את ה"איך".

מעבר לשער המרכז בו אני עובדת, משתרע שביל קטן המכונה בפיו- "דרך המוסר". סביבו מתקני משחק צבעוניים, ונוף בראשית מדהים משתרע על טפט ענק. אם תעזו לעבור כמוני דווקא בזמן ההפסקה, תזכו לראות ילדים טהורים הנתונים במצור הגוף, ונפשם הטהורה מגביהה קומה את כל הנוטלים חלק במלחמת ההתמודדות המפעימה שלהם. בכל בוקר נעצרות ההסעות בשערי הגן המטופח, ומתוכם נישאים על כפיים באהבה ילדי החמד הללו אל זרועותיהן המחבקות של הגננות הזכייניות. אמת, בתחילה הסתפקתי במראה הזה ונהגתי לערוך עיקוף מרשים ולהיכנס דרך הכניסה הראשית. חוסר האונים למראה הסדים, המכשירים, הצינורות, הכאיב לי בכזו עוצמה שהתקשיתי להמשיך ביומי כרגיל. אט אט חשפתי את עצמי למראות, לאוירה, לריח הייחודי של המקום. חשוב היה לי לעבור את חומת הבהלה

טעימה
מהכתבה
המלאה

לא אמרנו שהכתבה הזאת משעממת, לא הבטחנו שהיא מרדימה, רק הצענו לכן לדבר כאן יחד על אחד התחביבים הכי משמעותיים ויפים שלנו כנשים ואמהות בעם ישראל: על השינה שלנו.

בואו נדבר על כריות, בואו נדבר על חלומות, בואו נפהק לנו בהנאה בין מילה למילה בין משפט למשפט, נשפוף עיניים יחד וזה יהיה בסדר.

גילוי נאות: הכתבה נכתבה בעייפות גדולה,

אז מה? תישנו על זה לילה.

גברתי, לישונו!

לנתוני הבית שלה כמובן. החשכת הבית והתארגנות לשינה, יעילה בזירוז מתבגרים הנסחבים בשעות מאוחרות, ומזרזת גם אותנו. ברגע שהבית עובר למצב לילה, אוטומטית כולנו מזרזים קצב התארגנות וכניסה למיטה. ניהול זמן נכון הוא תלוי נתונים אישיים, אישיותיים ומשפחתיים.

יש נשים ששעות הבוקר פוריות עבורן ואז הן תספקנה פי שתיים מאשר התמרחות איטית בלילה. עבורן נכון לעזוב הכל, כולל הכנת ארוחת צהרים, ביצוע מטלות לעבודה, ארגון הבית וכד' וללכת לישון, ובבוקר לקום מוקדם ולתקתק מטלות ביעילות מכופלת. יש נשים שלא תרדמנה כאשר הן יודעות שנותרו חובות שטרם מילאו. עבורן יעיל יותר עיכוב זמן השינה, מילוי משימות קריטיות, כדי ללכת לישון בשלווה ולחסוך נדודים. לפעמים מספיק לקבוע יומיים בהם השינה מוקדמת, זה ממלא דלק ומאפשר חריגות ביתר השבוע.

כמו כן חשוב לזכור שכשם שכל גוף צורך כמות מזון אחרת- יש גם צרכים משתנים בשעות שינה. אם את צריכה יותר שינה מאחרות - אל תתביישי. תני אותה לעצמך. זה בסדר גמור.

חייבים להטעין אותם אם רוצים להשתמש בו למטרה שהוא נועד. ומה באשר לגוף שלנו? הרגלי שינה בריאים מטעינים את הגוף בכוחות, מסייעים לו לחדש תאים וכך להיות יעיל בדיוק למטרה עבורו הוא נברא.

בדור המודרני שלנו יש מין הרגשה ששינה היא 'בזבוז זמן'. כולן רוצות, ואולי חייבות, להספיק יותר. בנוסף לכך, הטכנולוגיה המתקדמת לא מאפשרת לנו להרגיש את הלילה ואת החושך. בתוך הבית האורות דולקים, החיים מתנהלים כרגיל, וכך בעיניים כמעט עצומות אנחנו ממשיכות בפעילות עד השעות הקטנות של הלילה. התוצאה לכך היא שהגוף שלנו לא מתפקד במיטב הפוטנציאל שלו, וגם המודעות לסימני עייפות מיטשטשת.

זהבה פרנס, מאמנת אישית ותעסוקתית מוסיפה:

"לפעמים תנאים סביבתיים חיצוניים מסייעים לעמוד בהחלטה. אפשר להשתיק את הטלפון בשעה עשר בלילה ולכבות את המחשב, למשל. כל אחת בהתאם

הלוואי. הלוואי שמישהו היה מצמצם מולי עיניים עכשיו, מביט בו בפנים חמורות, וגוער בי בטון שאין לו שתי פנים: 'לילה טוב!' הלוואי שהיו מראים לי ככה באצבע מזהירה את הדרך למיטה ואוסרים עלי לקום משם עד הבקר. הלוואי שמישהו היה מטגן לי היום בשש בערב חביתה עם זיתים, מורח לי לחם בגבינה, מציע לי גלגלי מלפפון ומודיע לי שזהו. כבר ערב. מישהו שהיה מתנדב לכבות אורות אצלי בחדר בשבע וחצי ולקרוא איתי קריאת שמע במנגינה. אח, מישהו שהיה רק שולח אותי לישון... לחזור אחורה וללכת לישון מהר מהר כשאמא אומרת כבר לא נוכל אף פעם. אולי נוכל ללמוד עוד על השינה הזאת, להצליח לגעת בה ולהשיג אותה בקלות יתירה. אנחנו זקוקות לשעות שינה מספקות כדי לתפקד היטב, וכמה שאנחנו אוהבות לישון, רוצות לישון, כמהות לישון - לפעמים אנחנו צריכות עוד מישהו שישכנע אותנו לעשות את זה.

מהי החשיבות בהרגלי שינה בריאים?

שאלנו את חנה בתיה אסרף, מאמנת אמהות ויועצת שינה. היא ענתה והדגימה: "קל להבין שכאשר נגמרת הבטרייה בטלפון,

בין אור ובין חושך

רוב המשכורת הולכת על תשלומי שכר לעובדות ולמזכירות למיניהן, אז מה אני בעצם מרוויחה מן הדבר? ומחשבות ייאוש למעשה: אולי עלי לעזוב את זה ודי? התנאים שלי לא מאפשרים באמת עבודה משתלמת ורווחית, אז למה אני ממשיכה? ואולי סוף סוף הגיע הזמן לתאם פגישה מסודרת עם יעל זלץ כדי לקבל ייעוץ ארגוני ולעשות סדר בבלאגן הבלתי נגמר הזה, כדי שבחודש כסלו תשפ"ג לא אשחזר לכן את הטור הזה בדיוק אותו דבר...?

אבל אז, כשמושא קנאתי הוא על כל אותן חברות שעושות להן בנחת הליכה בלילות כדי לשמור על בריאות ועל כושר, וכל אותן מטפלות וסייעות שעבודתן תחומה למספר שעות ביום ויש להן חיים משלהן, פרטיים ויפים ביתר שעות היממה - אני מקבלת את הטלפון מציפי (שם בדוי).

ציפי היא חברתי לצרה. צעירה ממני בשני עשורים לפחות אבל עם חכמת חיים של אישה שמבוגרת ממני בשני עשורים ויותר. עיוורת מגיל צעיר, לא מלידה, ציפי סיימה לפני כמה שנים את חוק לימודיה בבית חינוך עיוורים, וביקשה לצאת לשוק העבודה. כאן היא גילתה, ולא לראשונה בחייה, כמה החיים מורכבים ולא פשוטים.

לקראת
חנוכה
תמיד
עולות
המניות
של
העיוורים

התקופה הזו של השנה - חודש חשוון ובעיקר חודש כסלו הם התקופה העמוסה ביותר בעבודה. ראש חודש טבת הוא תאריך יעד להגשת החומרים שאני עורכת, ועל אף שאני נמצאת כבר בעסק הזה קרוב לעשרים שנה, אני עדיין לא יודעת ולא מצליחה להיערך נכון לחודשים אלו, מה שאומר, שימי ולילותיי טרופים ממש ודחוסים באווירה של עבודה ועומס עד להתפקע. צלצולי הטלפון של לקוחות לחוצות הפכו למוסיקת רקע מעצבנת בחלל הבית ואני מרגישה שחיי מתנהלים משבת לשבת. אלמלא השבתות הללו שמאפשרות לי הפוגה מן המתח, הלחץ, וכאב הראש, לא יודעת איך הייתי שורדת. ליל שבת הוא הזמן האהוב עלי ביותר בשבוע, והלילה הבא - ההיפך המוחלט, בלשון המעטה. בקיצור, סיוט של ממש, עבודת פרך נוסח תשפ"ב, מטלות שאין כל סיכוי טבעי והגיוני בעולם להספיק אותן בלי נס גלוי!!!

לא פעם במהלך שנות עבודתי - בין כשראיתי ובין מאז שהתעוורת - הייתי מגיעה לנקודות ייאוש בזמנים לחוצים אלו. לא פעם הייתי מהרהרת לעצמי בתסכול שהגיע הזמן לעצור את הסחרחרה הזו, ושזה לא נורמלי, ושהגזמתי, ולמה לקחתי על עצמי כל כך הרבה ולמה אני לא יודעת לשים גבולות. אחרי שהתעוורת נוספו למחשבות ייאוש אלו גם פזמונים חדשים כמו: בשביל מה אני צריכה את זה?

עצמה על כל הקושי שכרוך בכך, לתל אביב. כל מפגש כזה ארך כארבע שעות שבמהלכן הייתה צריכה ציפי להשיב על אין ספור שאלות מכל תחומי הדעת האפשריים, וגם לאחר אבחון מתיש זה, עדיין אין התחייבות כי ימצאו לה עבודה או יעסיקו אותה.

בשיחת הטלפון האחרונה סיפרה לי ציפי על קורות יומה המתיש באבחון במגדלור ועל כך שהעתיד מעורפל, לא ברור וחסר התחייבות או עבודה מוגדרת.

שיחת הטלפון שלה פגשה אותי באחד מאותם רגעים שבו הצהרתי לחלל הבית (נס שאף אחד לא שמע...), שמבחינתי נמאס לי מהעומס ומהעבודה ושלא אכפת לי כל היום לשבת ולבהות בשחור השחור הזה, העיקר להפסיק להיות רדופה.

מה אומר לכן, אחרי השיחה התאפסתי. פתאום התחלתי לראות את מה שכל כך טבעי ומעצבן בחיים שלי כנס שלא מובן מאליו. יש לי עבודה! אפילו עבודה אמיתית, לא יזומה. יש לי עובדת, יש לי לקוחות, יש לי הכנסה ויש לי תעסוקה. נכון שאין לי גבולות ברורים בין נורמלי למוגזם, וגם לא מענה

מוגדר וברור לשאלה: עד כמה עלי לקחת על עצמי? אבל יש לי תעסוקה! בלי אבחונים מתישים חסרי התחייבות בסופם, בלי חוויות חוזרות ונשנות של דחייה ואי נעימות. זה לא נס???

בתחילה היא הציעה עצמה ככח עזר וסיוע בגני ילדות באזור מגוריה. אחרי הרבה תגובות מגומגמות של דחייה הייתה מי שריחמה עליה ובקשה ממנה לבוא פעם בשבוע לגן למספר שעות ביום על מנת לסייע לה להעסיק את הבנות. ציפי דווקא אהבה את הילדות והילדות אהבו אותה. אמנם אין לה עיניים רואות אבל יש לה לב ענק ומכיל ואוזן קשבת. הן אהבו לספר לה סיפורים, לפתוח בפניה את סגור ליבן ולצאת ממנה מחוזקות ומאושרות. היא עזרה לסייעת הראשית לערוך את התיקיות ולאבזר אותן בסיומו של שבוע וגם שכנעה בנות עם הפרעות אכילה להתחיל לאכול כמו שצריך. ציפי קבלה הרבה קומפלימנטים על העבודה אבל אושרה לא ארך זמן רב. בשלב מסוים העתיקה ציפי את מגוריה לעיר אחרת ובה לא מצאה גן דומה שיסכים להכיר בכישוריה ובתרומתה הייחודית לעולמן ולחייהן של הבנות. ציפי נותרה מחוסרת עבודה.

לאחר עוד מספר ניסיונות נפל שסופן היה אכזבה מרה, החליטה ציפי לפנות לאבחון ב'מגדלור'. 'מגדלור' הינו ארגון התנדבותי אשר פועל מכח המרכז לעיוור ובשיתוף רשויות הרווחה ומשרד התמ"ת ומטרתו לשלב עיוורים וכבדי ראייה בעולם התעסוקה. ציפי סיפרה לי על מסכת ארוכה ומייגעת של אבחון מתיש שנערך לה במגדלור. במשך חמש פעמים הייתה צריכה לשנע

לא אכפת
לי כל היום
לשבת
ולבהות
בשחור
השחור
הזה,
העיקר
להפסיק
להיות
רדופה.

שלא נכבה לעולם

מפקפקת בזאת בעודי חוצה את המסדרון ומחלקת הוראות על ימין ועל שמאל לעוברים ושבים שעוד מעזים לשוטט בו. הכנת כבר מערכת למחר? לך תצחצח שיניים, והיטב. הספיקו לי רופאי השיניים לרבעון זה. אמרתי לא לפתוח יותר את המקרר, כוס מים ולמיטה. עכשיו פותרים תשבצים? את מניחה את זה או שאשמור לך למחר? לא, אי אפשר לדבר איתי עכשיו על מבחנים. ולא על קניות משום סוג שבעולם. נדבר על זה מחר בין ארבע לשמונה. את כבר באיחור ענק ומחר איך תקומי? שמע ישראל אמרת? לילה טוב!

מי פולטת את כל הסיסמאות האוטומטיות האלו מתוכי? איזו מכונה עייפה משוטטת כאן ברחבי הבית ומנסה בכל כוח לגמור, לסיים, לקשור קצוות, לכבות, להשתיק, להשטיח את הבליטות המבעבעות כל העת על פני השטח, ומרגישה שטיח דעוך בעצמה? אחר כך עוד ישאלו למה אני ככה. לא, לא קרה לי כלום, תודה, זה קורה פשוט מעצמו, כל היום הזה שעברתי פשוט דורך עלי, כל משקל אלף הריצות והעיסוקים והזמזמים בראש וההתחלקות למיליון חלקים, הניסיון להיות במיטבי ורגשות האשמה כשאני לא כזאת.

יום ועוד יום עוברים עלי ב"ה בשגרת חורף מתגלגלת ובריאה, מלאים בפרטים הקטנים שלהם ובעשייה השוטפת, בלי הרואיות ובלי כותרות ראשיות. המוני פעולות שחוזרות על

למה את דעוכה כזאת? שואלת אותי חברה בשיחת טלפון שגרתית של סוף יום.

דעוכה?

כן, את יודעת למה אני מתכוונת, המצאתי במיוחד למצב רוח הזה מילה חדשה.

נכון, אני מסכימה איתה לאחר מחשבה, זה מה שאני עכשיו. התחלתי טוב מתישהו, בשבע בבוקר לפני כמה יובלות. דוקא קמתי עם פרץ של אנרגיה והרבה חלומות, אני נזכרת. ומה קרה? לא משהו מיוחד. עבר עלי יום. עבר עלי ועבר עלי.. הרבה גלגלים שנסעו עלי והשטיחו לי את האוויר מהמפרשים, ועכשיו נשארתי סתם כזאת, דעוכה.

סתם כזאת, שוטפת כלים בפיהוק בפעם השלישית להיום וגורפת את המים מפינות השיש בפעם המיליון. בעתיד הקרוב יהיו לי עוד יותר כלים לשטוף, כפי הנראה, בינתיים אני חיה בהכחשה וממשיכה למשוך חד פעמי מהמדפים שגדשנו עד תום. סתם מטאטאה בתנועה שגורה את

הפירורים סביב רגלי שולחן המטבח, זכר לארוחת הערב של הגדולים ושיירי השיריים שלה, מלקטת כלאחר יד כמה כוסות המכילות כמויות משתנות של מים, מרוקנת ומשליכה לפח ובזאת מחליטה לחתום להיום את פעילות הניקיון השוטפת. גם מחר יום, גם הכביסה היא לא עז, גם אני בנאדם- האמנם? אני

**מנסה בכל
כוח לגמור,
לסיים,
לקשור
קצוות,
לכבות,
להשתיק,
להשטיח...**

עייפות ההרגל ועקב שוחק של שיגרה. כל יום נושב העולם גל של אפר ורוח קרירה על אש התמיד שלי, לא מתיימר לכבות אותה כי הוא יודע שלא יוכל לה. בינתיים הוא שבע רצון גם מהישג הביניים, שתמשיך להיות עמומה כזאת, דעוכה, זה מספיק.

חנוכה מגיע ואור קטן בחלון נוגע לי בלב ומדבר אלי למקום מאד עמוק במילים מאד אישיות. כן, הוא משיב לי על שאלה דוממת, באתי להחזיר לך את האמון באור, באתי להצית בך מחדש את התקווה. יש אור זך, אמיתי, טהור ובלתי מנוצח בעולם, שעובר מדור לדור בלי שינוי והגיע ממש עד אליך, לסף ביתך ולסף ליבך הרחוק והשקוע כל כך באלף ביצות וגלגולים ומחילות. אני האמת, אני שיקוף בהיר של אור הנשמה שלך, אני מייצג את סך כל הרצונות הטובים שלך שכבר מזמן שכחת מקיומם. באתי להזכיר לך על מה בכלל את נאבקת, באתי להודיע לך שאת שייכת גם שייכת, את מנושאי הלפיד הראשיות ובעשר אצבעותיך את מעלה בו בכל רגע מחדש את האור. נותנת דלק למאבק שעוד לא נגמר מאז ועד היום. טורחת באינסוף פרטים להעמיד את הדור שישא אותו הלאה.

לילות חנוכה ארוכים ויפים, ושלהבות קטנות המרצדות על פתחינו פוקחות את עיני לראות מחדש איך בוקע אור ענק מכל בתינו העמלניים והפשוטים. איך נר קטן של שמן זך מאפיל בקלות על עולם שלם של אורות פלורוסנטיים מסנוורים ומתעתעים. נר חנוכה המתוק נוגע בשלהבת הפנימית שלי ומפיח בה חיים חדשים. שלא תתייאש, שתמשיך להתרגש, שתבער ותבער לנצח ולא תדעך בה האש.

עצמן שוב ושוב בבית ובעבודה, מטרות גדולות שמתפצלות לחלקיקים קטנים ורבים כל כך. כן, אני כאן, ממשיכה לרוץ בנאמנות ובמסירות למען כולם, רוצה לרצות כל העת ומנסה לקיים את שלל תפקידי, יותר נכון להדביק את קצב מטלותי, פחות זוכרת בדרך כלל את הגדרת המושג "תפקיד" ומה הוא כולל. תפקיד זו מילה גדולה כזו, מחוברת למאמרים ושיעורים על אם בישראל או הקמת בית של תורה. בשוטף אני לא מרגישה מקימה שום דבר, רק שוקלת איך אני מקימה את עצמי מהספה וניגשת סוף סוף לשקיות האלו של הקניות שהילדים לא התנדבו לפרק וחוסמות עכשיו את המעבר. לא מרגישה את היותי "אם בישראל", אלא מרגישה סתם ה"אמא" הזאת המתרוצצת, שקוראים לה בפעם המיליון מהחדר כי רוצים עוד מים. לא מרגישה הוד והדר עם היום הססגוני והמגוון שעבר עלי, המורכב מכל מיני חתיכות פזל בהירות וכהות, אולי רק מרגישה נמיכות רוח מול ציטוטים המדברים איתי על "עבודת ה'". לא יודעת איפה למקם אותה. לא מצליחה לקשר את המושג בשום דרך לתשבץ של בת השמונה שהחרמתי לה בסוף.

הכי קשה זה לשכוח. הסימן הכי ברור זו ההרגשה הזו שנגמר כל הכוח. הכי מתיש להתנתק מסיפור הגדול ולשקוע עד צוואר בפרטים הקטנים. להגדיל את הרזולוציה במסך הפנימי עוד ועוד, לשקוע עד צוואר ברמת הפיקסלים ההולכים ותופסים את כל השטח עד שנעלמת התמונה המקורית, ובמקומה נשאר רק חור שחור שבולע את הכל. לאבד מגע עם הלמה. אין קל מזה, לא צריך להפעיל כוח או לבחור ביודעין לצעוד לשם. זו דרכו של עולם, ההיעלמות והשכחה, הפיצול והבלבול,

מזל-טוב!

**לנעמי פישביין,
המתנדבת המסורה והנמרצת**
לרגל נישואייך, יהי רצון שתזכו
להקים בית נאמן בישראל מתוך
בריאות הגוף,
רחבות הדעת ושמחת הלב

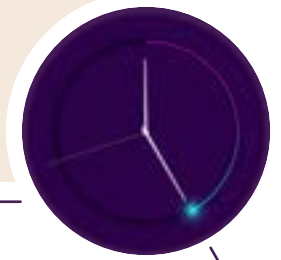
**לתילי בן סימון,
המתנדבת המסורה**
לרגל נישואייך, יהי רצון שתזכו
להקים בית נאמן בישראל מתוך
בריאות הגוף,
רחבות הדעת ושמחת הלב

**לתמי פוטאש וריקי מרגליות
הכותבות המקסימות
מ"עבודה שבלב"**
לרגל הלידה, תזכו לגדלם לתורה,
לחופה ולמעשים טובים ותרוו נחת
מכל המשפחה

**חוי הימלמן השפית האהובה
המענגת את כולנו בניחוחות שבת**
לרגל הולדת הבן, תזכו לגדלו
לתורה, לחופה ולמעשים טובים
ותרוו נחת ממנו ומכל המשפחה

הנה זיוס.
נ. ארי

6:30: עוד רגע אני קמה. באמת.

הנה זיוס

יש את הרגע הגדול הזה שתופס אותנו דווקא כשאנחנו הכי עצבניים, הכי עייפים, הכי רצים לאוטובוס בעיניים הכי טרוטות של בוקר והכי נושמים בקול צרוד משינה.

יש את הרגע הגדול הזה שמפציע דווקא אז. רגע שבו העולם מצטלל, המוח מתפקס, הנפש מתפכחת ואנחנו סוף סוף מבינים שהיום כבר לא נגיע בזמן.

איזה רגע יפה הוא זה.

איזה רגע נוגע ללב.

עוצרים פתאום, שומטים את הידיים. בולעים אוויר ומגרדים בראש בשלווה פתאומית.

זהו זה. אנחנו כבר נאחר היום.

אנחנו כבר נאחר היום ושכל העולם יעמוד על הראש. שתכעס הבוסית, שתכעס. מה היא יודעת על בית שלושה חדרים ושמונה ילדים. מה היא יודעת על כפצת אנרגיה בן שמונה שמנפץ ביצים על הבוקר, מה היא יודעת על פוליטיקאית בת חמש שרוצה היום שמלה של שבת.

הנה זיוס

אני: חשששש.

הוא: טוטוטוטוטו. = קומי. את שפויה? שמונה.

אני: (ישנה. חולמת שאני נהגת אוטובוס).

תינוקת: וואההההה!

אני (ישנה. חולמת שניידת חוסמת לי את הכביש).

הם (צרודים זוועה): אמא, רותי בוכה.

אני (ישנה. חולמת שרותי בוכה).

הוא: טואואואואואו. = קומי כבר, הזויה. שמונה וחמישה.

תינוקת: דיסהההה.

הם: אמאאאאא.

אני (ישנה. חולמת שאני בבית משוגעים).

הם: אמאאאאאאאא!

אני: (מתעוררת. מגלה שאני בבית משוגעים).

הוא: טו. טו. טו. = קומי. שש וחצי.

אני: (ישנה. חולמת שזה הטיימר של התנור)

הוא: טו. טו. טו. = קומי. שש וחצי.

אצבע (עוצרת אותו): פלאק.

הוא: טו טו טו טו טו. = שבע. מה חשבת, אני על נודניק.

אני: (ישנה. חולמת שראש השנה).

הוא: טו טו טו טו טו. = קומי, עצלנית. שבע וחצי.

אני: (ישנה. חולמת שמשוח בא).

אצבע (אוטומטית לגמרי): פלאק.

פרויון

גזור ושמור - פתקי האיחורים הנבחרים לשעת הצורך בע"מ:

כרחם אב:

בתי הקטנה, הנאשמת הראשית
מאחרת היום ואיחרה גם פעם
ככה היא תמיד, זה לא מולכם
אישית
אל תכעסו עליה. אין טעם.
בכל הכבוד,
אבא.

לב של אמא:

בתי המסכנה, העייפה, היקרה
חטפה היום עוד כמה דקות שינה
חיוניות
באישורי, בידיעתי, וביננו מה קרה
תאמינו לי שככה צריך להיות.
באהבה,

אמא.

קמו בניה:

אמא באה היום מאוחר
מסיבות משפחתיות שכמותנו
וכתבנו לה פתק למרות שמחר
היא בטח לא תכתוב בשבילנו.
מאיתנו
הילדים.

יודע צדיק:

אנא לא להוריד במשכורת
לפחות לא סכום משמעותי
לנוות ביתי שתחי' שמאחרת
גם הפעם זה הכל באשמתי.
על החתום:
בעל הבית.

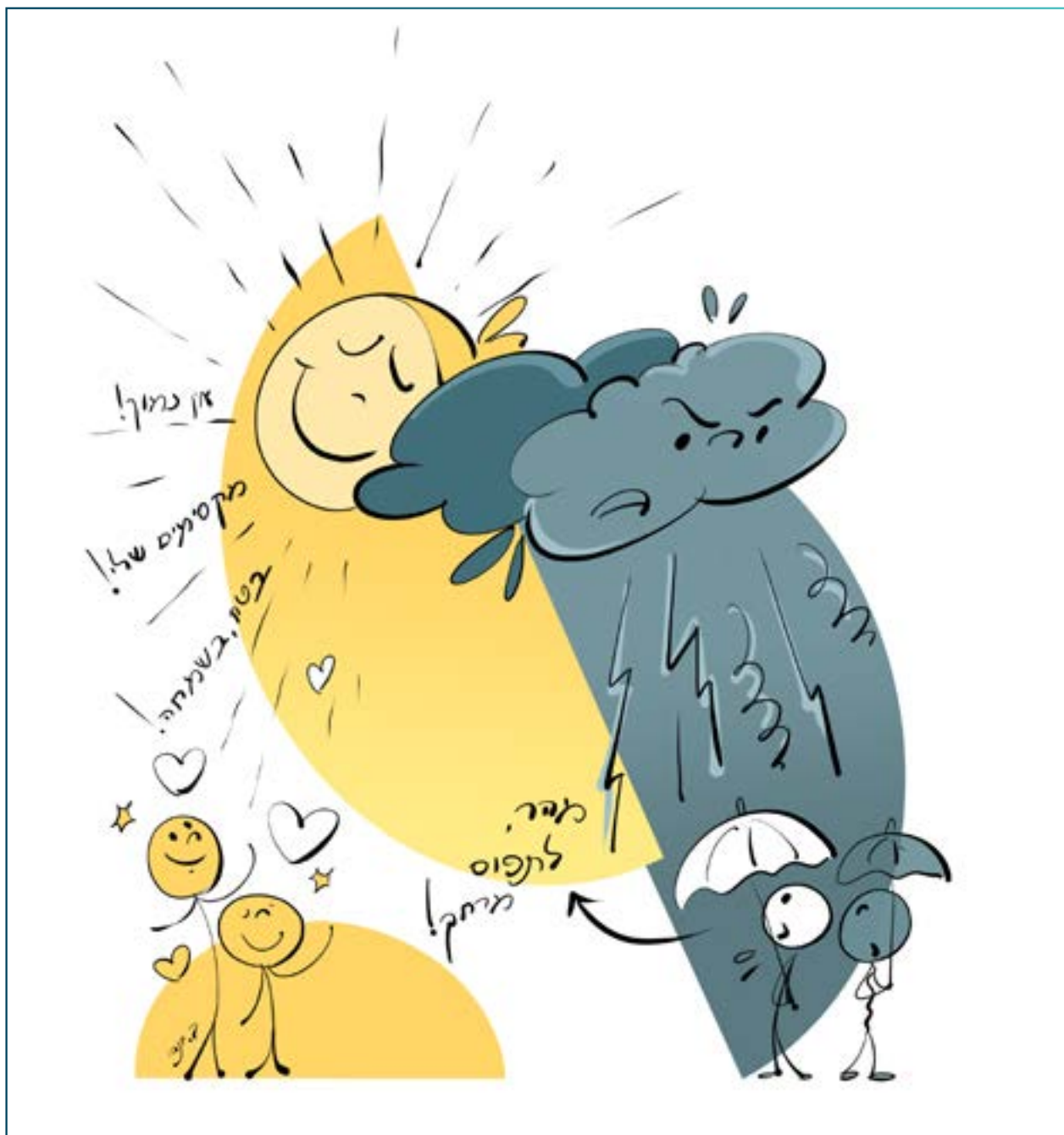
שתעקם את האף הנכבד שלה,
הבוסית. שתצעק אם היא רוצה.

מה היא יודעת על חצוצרה מוכשרת
במיוחד בת שנה וחצי שהופכת כל
לילה ללבן צח. מה היא מתמצאת
בכלבים ואריות מצויים המשוטטים
חופשי תחת המיטות.

שתוריד מהמשכורת, הבוסית.
שתוריד. פרנסה משמים והכל
מלמעלה וכל העבודה הזאת חתיכת
השתדלות וזהו.

רגע גדול הוא זה. רגע של השלמה,
רגע של הכלה, רגע של אומץ לעמוד
מול העולם בגו זקוף ולצעוק עליו
שהוא גשר צר.

רגע ארוך ואיתן ויציב, בדיוק כמו
השיתוק התופס את האדם כשהבוסית
אומרת לו שזו פעם שלישית השבוע.
מי מעז להזכיר לה שהיום יום ראשון.

פשוט אשה

בין האור ובין החושך
מתחלפים בי
הימים
משבי מצב ורוח
משחקים בין
הצללים

לפעמים עולם לי שמש
לפעמים אני ענן
קשת רגשות מאמש
ממטירות מטר של סתם

רוח חדשה נושבת
לא ידעתי מה פשרה
בין האור ובין החושך
אם תרצו-
פשוט
אשה.

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חנים, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר): ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

רחוב תחמוני 26, ירושלים | 02-5474373 | מענה טלפוני: 09:00-14:00